721/05

Den 15. april 2005 blev i sag nr. 64.514:

xxxxxx xxxxxxx xxxxxxxx
xxxxxxxxx xxxxx xx xxxxxxxx
xxxxxxxxxxx xx xx
xxxx xxxxx x

mod

Forsikrings-Aktieselskabet
Alka
Engelholm Alle 1
2630 Taastrup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

Forsikringstageren, der via Dansk Metalarbejderforbund har tegnet kollektiv fritidsulykkesforsikring i Forsikrings-Aktieselskabet Alka, klager ved sin advokat over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning for et anmeldt ulykkestilfælde.

Selskabet har afvist at udbetale ménerstatning med henvisning til, at klagerens krav er forældet i henhold til forsikringsaftalelovens § 29.

Det fremgår af sagen, at klageren den 9/5 1997 under en bytur blev overfaldet og tildelt flere slag i ansigtet, hvorved han bl.a. fik slået splinter af 3 tænder. Overfaldet blev anmeldt til politiet den 27/5 1997. Ved skadeanmeldelse dateret den 25/2 2003 anmeldte klageren, at han ved overfaldet fik beskadiget hovedet, samt at han "blandt andet på grund af overfaldet" i dag modtager førtidspension. Til brug for vurdering af klagerens varige mén indhentede selskabet herefter de lægelige og kommunale akter i sagen.

Det fremgår af de indhentede oplysninger, at H. kommune den 31/7 2002 fik foretaget en neuropsykologisk undersøgelse af klageren. På baggrund heraf udarbejdede specialist i neuropsykologi MK en erklæring, hvoraf bl.a. følgende fremgår:

"**Sammenfatning og konklusion:**

H.M. [klageren] er en 41 årig oprindeligt udlært klejnsmed, der i 1997 uden for et værtshus tildeltes et voldsomt slag med en kølle mod baghovedet, uden at han dog mistede bevidstheden. Han har siden haft vedvarende psykiske gener 'filmen knækkede', følelsesmæssig påvirkning (stemningsudsving og irritabilitet). I en lang periode efter overfaldet led han af natlige mareridt, flashbacks med genoplevelse af episoden, og undgåelsesadfærd, dvs. med undgåelse af at komme i nærheden af overfaldsstedet eller i tilsvarende situationer.

Ved undersøgelsen i dag fremtræder han samlet og orienteret uden tegn på egentlig depression. Han udtrykker nogen bitterhed over det langvarige frustrerende efterforløb, men virker i øvrigt ikke appellerende eller dramatiserende.

Undersøgelsen af hans kognitive funktioner viser højst uegale præstationer – der peger mod en betydeligt svækket evne til etablere og opretholde tilstrækkelig opmærksomhed og koncentration. Der er ikke selektive intellektuelle udfald og undersøgelsesresultatet er ikke karakteristisk for organisk hjerneskade.

Det er herefter min vurdering på baggrund af H.M.'s subjektivt fremførte klager og resultatet af min undersøgelse i dag, at H.M. har en psykisk overbygning af PTSD-karakter i middelsvær grad, opstået som følge af udsættelsen for umotiveret overfald med kranietraume til følge.

Psykologisk behandling forekommer uomgængeligt, såfremt man skal gøre sig håb om at vende udviklingen. Det er da muligt at H.M. vil kunne generhverve sin arbejdsevne, men spørgsmålet står dog fortsat åbent."

Selskabets læge ønskede yderligere oplysninger, hvorfor selskabet anmodede om udarbejdelse af en speciallægeerklæring om skadens følger.

Af neurologisk speciallægeerklæring af 6/11 2003 fremgår bl.a. følgende:

"**Konklusion**

…

Det er indtrykket ved dagens undersøgelse, at der ikke foreligger nogen fysisk, organisk hjerneskade, men at overfaldet har medført betydelige psykiske følger med noget, der kan beskrives som et posttraumatisk stress syndrom. Der findes ikke nogen forudbestående sygdom eller påvirkning, der har kunnet befordre denne udvikling, men skadelidtes præmorbide psykiske egenart kan have været medvirkende til den voldsomme reaktion og de svære psykiske følger. En sådan tilstand er i princippet reversibel, men da der ikke er sket subjektiv bedring siden stationærtidspunktet ca. et halvt år efter ulykken, er det nok tvivlsomt, om han vender tilbage til en mere normal tilværelse."

Selskabet afviste på baggrund heraf at yde forsikringsdækning, hvilket blev meddelt klageren ved skrivelse af 11/12 2003.

Klageren indbragte herefter sagen for Fællesnævnet Metal/Alka, der ved afgørelse af 3/3 2004 gav selskabet medhold med følgende begrundelse:

"

BEGRUNDELSE

Er forsikringsbegivenheden indtrådt skal den sikrede - jfr. Forsikringsaftalelovens § 21 - uden ophold give selskabet meddelelse derom, hvis sikrede i den anledning vil rejse krav mod selskabet, hvilket er gentaget i forsikringsbetingelsernes Afsnit 12, som anfører, at enhver skade, som følge af ulykkestilfælde skal anmeldes til ALKA forsikring uden unødigt ophold.

Skaden skete den 9. maj 1997 men blev først anmeldt til ALKA forsikring 4. marts 2003 dvs. næsten 6 år efter ulykken.

Ifølge Forsikringsaftalelovens § 29 forældes krav mod selskabet efter 2 år fra udløbet af det kalenderår, hvor skadelidtes krav var forfaldet, såfremt skadelidte var bekendt med kravet, og at dette var forfaldet, og i alt fald 5 år efter kravets forfaldstid.

Allerede ved sin anmeldelse til politiet oplyste skadelidte, at han ville gøre krav gældende for svie/ smerte, tabt arbejdsfortjeneste samt varige mén - jf. den vedlagte politirapport.

Derudover fremgår det ligeledes af den første speciallægeerklæring af 5. august 2002, at skadelidte siden overfaldet i 1997 har følt sig stærkt psykisk påvirket samt har haft vedvarende gener.
Et krav grundet i forsikringsaftalen anses for forfaldet 14 dage efter det tidspunkt, hvor de kendsgerninger, der danner grundlag for kravet er indtrådt, hvilket som hovedregel vil sige, når ulykken er sket, og dens følger har vist sig.

Tidspunktet for fastsættelsen af den aktuelle méngrad som følge af ulykken er ikke et parameter til vurdering af kravets forfaldstidspunktet.

Forfaldstidspunktet fastlægges som oftest, og i henhold fil sædvanlig praksis, til det tidspunkt, hvor den primære lægebehandling af skadelidte afsluttes (stationærtidspunktet).

I henhold til de lægelige oplysninger har H.V.M. ikke modtaget nogen egentlig lægelig behandling efter ulykken. Skadelidte har både før og efter ulykken med henblik på en afklaring af hans tilknytning til arbejdsmarkedet gennemgået et reetableringsforløb i form af efteruddannelse og er senere hen blevet tilkendt førtidspension.

Af speciallægeerklæringen af 6. november 2003 fra speciellæge i neurologi N.K.H. fremgår det, at stationærtidspunktet kan fastsættes fil ca. et halvt år efter ulykken, hvilket vil sige november 1997, samt at der ingen bedring er sket i skadelidtes tilstand efter dette tidspunkt.

Forsikringsaftalelovens 5-årige forældelsesfrist begyndte således at løbe fra stationærtidspunktet, og H.V.M. krav er derfor forældet på anmeldelsestidspunktet, da det ikke var fremsat inden november 2002.

5. 64.514

Skadelidtes advokat oplyser i sit brev af 23. december 2003, at Topdanmark og PFA har anerkendt ulykken som dækningsberettiget uden at gøre forældelse gældende.

Fællesnævnet har undersøgt dette forhold nærmere og har i denne forbindelse fået oplyst, at Topdanmark allerede fik sagen anmeldt første gang i 1997, hvorfor Topdanmark ikke har kunnet gøre forældelse gældende.

For PFAs vedkommende har dette selskab oplyst, at de ikke har taget stilling fil en eventuel forældelse af klagers krav f.s.v.a. ménerstatning, da forsikringen først dækker ved en méngrad på 25%. PFA har på indeværende tidspunktet alene behandlet sagen på baggrund af klagers krav om erstatning for tab af erhvervsevne. Dette krav er først opstået på et senere tidspunkt, hvorfor forældelse ikke er relevant i denne sammenhæng.

Med henvisning til ovenstående kan de øvrige selskabers anerkendelse af erstatningspligten, således ikke anses som relevant for sagens behandling og vurdering i ALKA forsikring.

Endvidere er det gjort gældende, at ALKA forsikrings realitetsbehandling af sagen har givet medlemmet en positiv forventning om, at selskabet ikke ville gøre forældelse gældende.

Allerede ved ALKA forsikrings første brev af 12. marts 2003 til skadelidte anføres det, at kravet kan være forældet i henhold til Forsikringsaftalelovens § 29, hvorfor Fællesnævnet ikke finder, at medlemmet kan have haft en berettiget forventning om, at forældelse ikke ville blive gjort gældende fra selskabets side på et senere tidspunkt.

Det forhold, at ALKA forsikring indhenter yderligere oplysninger i sagen til en nærmere vurdering af spørgsmålet om forældelse, kan således ikke komme selskabet til skade.

ALKA forsikring præciserede da også i brev af 30. juni 2003, at selskabet fortsat ikke havde taget endelig stilling, om skaden var dækket på forsikringen.

Fællesnævnet må derfor give ALKA forsikring medhold i at H.V.M. krav er forældet, hvorfor der ikke kan udbetales erstatning fra den kollektive ulykkesforsikring i anledning af tilskadekomsten."

Klageren påstår selskabet tilpligtet at yde forsikringsdækning. Klagerens advokat har til støtte herfor i skrivelse af 21/7 2004 til nævnet bl.a. anført følgende:

"Først i 2002 anmoder H. Kommune om en undersøgelse ved neuropsykolog, som konstaterer, at min klient har følger efter hjernerystelsen med en psykisk overbygning af PTSD-karakter i middelsvær grad.

Dvs. at min klient fra overfaldet i 1997 til diagnosen bliver stillet i 2002 reelt ikke er vidende om, hvad han fejler, og hvad der er årsag til, at han ikke formår at bevare en tilknytning til arbejdsmarkedet.

…

I afgørelsen fra Fællesnævnet er henvist til, at min klient allerede i 1997 anmeldte skaden til sin ulykkesforsikring i Topdanmark. Min klient henvendte sig til Topdanmark i 1997, idet Topdanmark betalte udgifterne i forbindelse med hans tandskade.

Herefter har min klient først ved skrivelse af 20. februar 2003. jf. vedlagte kopi, anmodet Topdanmark om at behandle sagen i forhold til udbetaling af méngrad.

Topdanmark har derfor naturligvis også vurderet sagen ud fra et forældelsesmæssigt synspunkt.

Endelig henviser Fællesnævnet til, at min klient har oplyst i anmeldelsen til politiet, at han ville gøre krav gældende for svie og smerte, tabt arbejdsfortjeneste samt varigt mén.

l henhold til kopi af vedlagte politirapport skal jeg henvise til, at der står samt eventuelt varigt mén - hvor 'eventuelt' naturligvis er vigtigt, idet min klient jo umuligt på tidspunktet for anmeldelsen til politiet kunne have nogen viden om, hvorvidt han fik varige mén efter overfaldet.

Jeg skal således på vegne af min klient gøre gældende, at min klient først på det tidspunkt hvor diagnosen bliver stillet i august 2002 har fået kendskab til, at han som følge af ulykken har fået varige mén.

Jeg skal her henvise til, FED 1998.402Ø, hvor situationen er nøjagtig den samme, og hvor Landsretten når frem til, at den pågældende først kunne have kendskab til følgerne på det tidspunkt, hvor de lægelige oplysninger foreligger, og hvor følgerne af ulykken dermed er dokumenteret.

Forældelsen begynder med andre ord først at løbe den 5. august 2002, hvorfor sagen ikke er forældet, da min klient anmelder skaden i februar 2003."

Selskabet har over for nævnet fastholdt sin afgørelse. Selskabet har i skrivelse af 26/8 2004 til nævnet henvist til den af Fællesnævnet anførte begrundelse.

Af forsikringsbetingelserne fremgår:

"**Afsnit 12 Anmeldelse af skadetilfælde:**
Enhver skade skal uden unødigt ophold anmeldes til Alka."

Nævnet udtaler:
Nævnet har gennemgået sagen og må på dette grundlag være enig med selskabet i, at klagerens krav mod selskabet er forældet efter den 5-årige forældelsesfrist i forsikringsaftalelovens § 29, idet det bemærkes, at denne 5-årige forældelsesfrist løber fra forfaldstidspunktet, uanset om klageren kendte til kravet. Nævnet kan derfor ikke pålægge selskabet at yde forsikringsdækning.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Poul Sørensen
formand